

ת נ "ך

על פי תכנית הרפורמה ללמידה משמעותית

הוראות לנבחן

- א. משך הבחינה: שעה וחצי.
- ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה פרק אחד ובו שמונה שאלות.
עליך לענות על חמש שאלות. $100 = 20 \times 5$ נקודות
- ג. חומר עזר מותר בשימוש: תנ"ך שלם בלי פירושים, בלי תוספות ובלי תרגום.
מותר להשתמש בתנ"ך שיש בו מפות.
- ד. הוראות מיוחדות: (1) אל תעתיק את השאלה; כתוב את מספרה בלבד.
(2) התרכז בנושא. בסס את דבריך על הכתוב.
- הערה: בקטעים מן התנ"ך השם המפורש בא בצורת ה'.

כתוב במחברת הבחינה בלבד, בעמודים נפרדים, כל מה שברצונך לכתוב בטיוטה (ראשי פרקים, חישובים וכדומה).
רשום "טיוטה" בראש כל עמוד טיוטה. רישום טיוטות כלשהן על דפים שמחוץ למחברת הבחינה עלול לגרום לפסילת הבחינה!

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

ב ה צ ל ח ה !

ה ש א ל ו ת

ענה על חמש מן השאלות 1-8 (לכל שאלה – 20 נקודות).

1. קרא שיר השירים, א', 5-8.

ה שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאזָה בָנוֹת יְרוּשָׁלַיִם כְּאֶהְיֶה
ו קָדָר כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה: אֶל־תִּדְאֹנִי שְׁאֲנִי שְׁחֹרְהוֹת שְׁשׂוּפְתַנִּי
ה שֶׁמֶשׁ בָּנִי אֲמִי נְחֹרֹבִי שְׁמֹנִי נִטְרָה אֶת־הַפְּרָמִים כְּרָמִי
ז שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי: הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה
ח תִּרְבִּיץ בַּצְהָרִים שְׁלֹמֹה אֶהְיֶה כְּעֹטֶה עַל עֲדָרֵי חֲבָרִיךְ:
אֶסְלֵא תִדְעֵי לָךְ הִפָּה בְּנָשִׁים צֹאֵי־לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֹּאן
וְרַעֲלִי אֶת־גְּדִיתְךָ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים:

א. דברי הנערה לבנות ירושלים בפסוקים 5-6 מדגישים את הניגודים שבינה וביניהן

ואפשר לפרשם בשתי דרכים: דברי התנצלות או דברי גאווה.

הסבר את הניגודים בין הנערה לבנות ירושלים, על פי שתי דרכי הפירוש. (8 נקודות)

ב. (1) בפסוקים 7-8 יש ניגוד בין רצונה של הנערה לרצונו של הנער. הסבר מהו הניגוד.

בסס את דבריך על הכתוב. (6 נקודות)

(2) לפניך הערה של עמוס חכם לפסוק 7, הכתובה ברוח הפירוש האלגורי לשיר השירים:

כנסת ישראל זועקת לפני הקדוש ברוך הוא: איכה אתה מניח לצאנך – ישראל –

לךעות במקום רע כזה, בשעבוד מלכויות.

(עמוס חכם, דעת מקרא, "חמש מגילות")

על פי דברי עמוס חכם, האם לדעתך דברי הנערה (= כנסת ישראל) הם בקשה או

התרסה? נמק את תשובתך.

(6 נקודות)

/המשך בעמוד 3/

2. קרא שיר השירים, ג', 1-5.

א
על-
מְשַׁכְּבֵי בַּלִּילֹת בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא
ב מְצֵאתִי: אֲקוּמָה נָא וְאַסּוּבָּה בְּעִיר בְּשׁוּקִים וּבְרַחֲבוֹת
ג אֲבַקֶּשֶׁה אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מְצֵאתִי: מְצֹאוֹנִי
ד הַשְּׂמֹרִים הַסֹּבְבִים בְּעִיר אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי רֵאִיתָם: כְּמַעֲטָה
שְׁעֵבְרָתִי מֵהֶם עַד שֶׁמְצֵאתִי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי אַחֲזֵתִי
וְלֹא אֲרַפְּנוּ עַד-שֶׁהֵבִיאתִי אֶל-בֵּית אִמִּי וְאֶל-חֹדֶר
ה הֹדְרָתִי: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּעֵבְאוֹת אֹ
בְּאִילֹת הַשָּׂדֶה אִסְתַּעֲרוּ וְאִסְתַּעֲוֹרְרוּ אֶת-הָאֵהָבָה
עַד שֶׁתַּחֲפֹץ:

א. על פי המוסכמות החברתיות של תקופת חיבור המגילה יש המפרשים שהאירועים שבקטע

זה הם תיאור של חלום ולא של מציאות. הסבר קביעה זו. בסס את דבריך על הכתוב.

(12 נקודות)

ב. קרא את דברי י' זקוביץ שלפניך.

שיר השירים אינו יצירה אלגורית אלא יצירה שפרשניה כפן עליה פרשנות אלגורית.

(י' זקוביץ, **מקרא לישראל**, "שיר השירים")

הסבר את הקושי של הפרשנים לפרש את מגילת **שיר השירים**, ואת הפתרון של הפירוש

האלגורי לקושי זה. (8 נקודות)

/המשך בעמוד 4/

א וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁכָּטַט הַשֹּׁפְטִים וַיְהִי רָעַב בָּאָרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית
 ב לֶחֶם יְהוּדָה לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וְשֵׁם
 הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי-בָנָיו מַחְלֹן
 וְכַלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי-מוֹאָב וַיְהִי-
 ג שָׁם: וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נָעֲמִי וַתֵּשֶׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ:
 ד וַיֵּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבוֹת שֵׁם הָאֶחָת עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית
 ה רות וַיֵּשְׁבוּ שָׁם בְּעֶשֶׂר שָׁנִים: וַיָּמָתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם מַחְלֹן וְכַלְיוֹן
 וַתֵּשֶׂאֵר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמְאִישָׁהּ: וַתִּקֶּם הִיא וְכַלְתֶּיהָ
 וַתָּשָׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשִׂדָּה מוֹאָב כִּי-פָקַד ה'־
 ו אֶת-עַמּוֹ לָתֵת לָהֶם לֶחֶם: וַתֵּצֵא מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה-
 שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כַלְתֶּיהָ עִמָּה וַתֵּלַכְנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל-אֶרֶץ
 ח יְהוּדָה: וַתֹּאמֶר נָעֲמִי לְשְׁתֵּי כַלְתֶּיהָ לִכְנֹה שְׂבֻנָּה אִשָּׁה לְבֵית
 אִמָּהּ יַעֲשֶׂה ה'־ עִמָּכֶם חֶסֶד כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עִם-הַמֵּתִים יַעֲשֶׂה
 ט וְעִמָּדִי: יִתֵּן ה'־ לָכֶם וּמִצָּאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתִּשָּׁק
 י לָהֶן וַתִּשָּׂאנָה קוֹלָן וַתִּבְכְּינָה: וַתֹּאמְרֵנָה לָּהּ כִּי-אַתְּ נָשׁוּב
 יא לְעַמֶּךָ: וַתֹּאמֶר נָעֲמִי שְׂבֻנָּה בָנְתִי לָמָּה תֵּלַכְנָה עִמִּי הָעוֹד-
 יב לִי בָנִים בְּמַעַי וְהָיוּ לָכֶם לְאֲנָשִׁים: שְׂבֻנָּה בָנְתִי לִכְנֹה כִּי זָקַנְתִּי
 מִהַיּוֹת לְאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יִשְׁלִי תִקְוָה גַם הָיִיתִי הַלֵּילָה
 יג לְאִישׁ וְגַם יִלְדֵתִי בָנִים: הִלָּהֵן וַתִּשְׁבְּרֵנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ
 הִלָּהֵן תַּעֲגִנָּה לְבֵלְתִי הַיּוֹת לְאִישׁ אֵל בָּנְתִי כִי-מֵרֶלֶי מְאֹד
 יד מָכֶם כִּי-יֵצֵאָה בִּי יָד-ה': וַתִּשְׁנֶנָּה קוֹלָן וַתִּבְכְּינָה עוֹד
 טו וַתִּשָּׁק עֶרְפָּה לַחְמוֹתֶיהָ וְרוּת דִּבְקָה בָּהּ: וַתֹּאמֶר הִנֵּה שָׁבָה
 טז יְבִמְתְּךָ אֶל-עִמָּה וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי אַחֲרַי יְבִמְתְּךָ: וַתֹּאמֶר
 רוּת אֶל-תַּפְגַּעִי-כִּי לְעִזְבְּךָ לָשׁוּב מֵאֲחֵרֶיךָ כִּי אֶל-אֲשֶׁר
 תֵּלַכְתִּי אֵלַיךְ וּבִאֲשֶׁר תִּלְוִי אֵלַי עִמָּךְ עִמִּי וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי:
 ז' בִּאֲשֶׁר תִּמְוֹתִי אֲמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה ה'־ לִי וְכֹה
 יוֹסִיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ:

א. קרא את דברי י' צמודי שלפניך.

האקספוזיציה (פסוקים 1-5) מוסרת בתמציתיות את מינימום העובדות הנצרכות להבנת הסיפור. הדיווח הוא ענייני ויבש כמעט כמו פרוטוקול, ועם זאת חדורה בו נעימה רגשית כבושה [באמצעות חזרה בכתוב].

(י' צמודי, **בית מקרא**, "על מגילת רות")

(1) צטט מן האקספוזיציה (פסוקים 1-5) שתי דוגמאות לדיווח ענייני ודוגמה אחת למבע רגשי. (6 נקודות)

(2) הסבר מהי התרומה של המבע הרגשי להבנת המשך הסיפור בהקשר של נעמי. (4 נקודות)

ב. בפרק א' חוזר השורש ש-ו-ב בפסוקים אחדים.

(1) הפועל "נשוב" שבפסוק 10 אינו מתיישב עם המשמעות הראשונית של השורש ש-ו-ב. הסבר קביעה זו. (4 נקודות)

(2) קרא פסוקים 15-16 בקטע שלפניך.

מטרת השימוש בשורש ש-ו-ב בפסוקים אלה היא הדגשה. הסבר מהו העניין המודגש בכל אחד מהפסוקים האלה. (6 נקודות)

4. קרא רות, ג', 6-14.

וַתֵּרֶד הַגֶּרֶן וַתַּעַשׂ
כָּל אֲשֶׁר-צִוְתָהּ חֲמוּתָהּ: וַיֹּאכַל בָּעֵז וַיִּשְׁתֶּה וַיֵּיטֵב לָבֹו וַיָּבֵא
לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֲרֻמָּה וַתֵּבֵא בָלֹט וַתִּגַּל מִרְגְּלֶיהָ וַתִּשְׁכַּב:
וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּחְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנִה אִשָּׁה שֹׁכֶבֶת
מִרְגְּלֶיהָ: וַיֹּאמֶר מִי-אַתְּ וַתֹּאמֶר אֲנִי רֹות אִמְתְּךָ וּפְרִשְׁתָּ
כְּנָפֶךָ עַל-אִמְתְּךָ כִּי גָאֵל אֶתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לַיהוָה
בְּתִי הֵיטִבֶּתָּ חֲסִידְךָ הָאֲחֵרֹון מִן-הָרֵאשֹׁן לְבִלְתִּי-לָקֵת אֲחֵרִי
הַבְּחוּרִים אֲסִדֶּל וְאֲסִעֲשִׂיר: וַעֲתָה בְּתִי אֶל-תִּירְאִי כָל
אֲשֶׁר-תֹּאמְרִי אַעֲשֶׂה-לָּךְ כִּי יוֹדַע כָּל-שְׂעֵר עִמִּי כִּי אִשְׁתִּי
יָחִיל אֶתָּה: וַעֲתָה כִּי אֲמַנֶּס כִּי אִם גָּאֵל אֲנִי וְגַם יֵשׁ גָּאֵל
קְרוֹב מִמֶּנִּי: לֵינִי הַלַּיְלָה וְהִיָּה בַּפֶּקֶד אֲסִיגְאֶלְךָ טוֹב יִגָּאֵל
וְאֲסִיגְאֵל יַחֲפִץ לְגָאֶלְךָ וְגָאֵלְתִּיךָ אֲנִי חֵי-הַיָּהּ שֹׁכְבִי עַד-
הַפֶּקֶד: וַתִּשְׁכַּב מִרְגְּלֹותָי עַד-הַפֶּקֶד וַתִּקֶּם בַּטָּרוֹם וַיִּכֹּר אִישׁ
אֶת-דָּעָהּ וַיֹּאמֶר אֶל-יְוָדָע כִּי-בָאָה הָאִשָּׁה הַגֶּרֶן:

א. (1) המעשים של רות המתוארים בקטע זה היו עלולים להיחשב לא יאיים בתקופתה.

הסבר קביעה זו לנוכח הנאמר בפסוק 14. (6 נקודות)

(2) קרא גם רות, ב', 12.

דברי רות שבפסוק 9 בקטע שלפניך רומזים לברכה שבעז מברך אותה ברות, ב', 12.

הסבר את הרמז שבדברי רות. (6 נקודות)

ב. קרא את פסוק 10 בקטע שלפניך, רות, א', 8-10, ב', 18-20, ד', 13-22 וגם את דברי

המדרש שלפניך.

אמר רב זעירא, מגילה זו [...] למה נכתבה? ללמדך כמה שכר טוב לגומלי חסדים.

(רות רבה, ב)

הסבר כיצד המעשים המתוארים בפסוקים אלה מבססים את דברי ר' זעירא. (8 נקודות)

/המשך בעמוד 7/

5. קרא קהלת, ב', 24-26; ג', 14-15.

קהלת, ב', 24-26

כד
אֵין-טוֹב בָּאָדָם שְׂיֹאכֵל
וְשִׁתָּה וְהִרְאָה אֶת-נַפְשׁוֹ טוֹב בַּעֲמָלוֹ גַּם-זֶה רֵאִיתִי אָנִי
כה
כִּי מִיַּד הָאֱלֹהִים הִיא: כִּי מִי יֹאכֵל וּמִי יַחֹשׁ חוּץ מִמּוֹנִי:
ס
כִּי לָאָדָם שְׂטוֹב לִפְנֵי נָתַן חֲכָמָה וְדַעַת וְשִׁמְחָה וְלִחוּטָא
נָתַן עֲנָנִין לְאֶסְףָּ וּלְכַנּוֹס לִיתֵּת לְטוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים גַּם-זֶה
הַכֹּל וְדַעוֹת רוּחַ:

קהלת, ג', 14-15

יד
יְדַעְתִּי כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה
לְעוֹלָם עָלִיו אֵין לְהוֹסִיף וּמִמּוֹנֵי אֵין לְגָרוֹעַ וְהָאֱלֹהִים עֹשֶׂה
טו
שִׁירָאוֹ מִלִּפְנֵי: מִה-שְׁהִיָּה כָּבֵד הוּא וְאֲשֶׁר לִהְיוֹת כָּבֵד הִיָּה
וְהָאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת-נִרְדָּף:

קרא את הקטע ממאמרה של שרה יפת "חירות הרוח – משנת קהלת לדורות".

את הסיבה למציאות הקשה השוררת בעולם מוצא קהלת באלוהים עצמו ובדרך שבה הוא מנהיג את העולם [...] מול אלוהים צודק ומוסרי, המודד לאדם את מה שמגיע לו במידות הצדק, וגומל טוב לבני אדם במידת החסד, מציג קהלת אלוהים אחר, רחוק, שרירותי, שדרכיו אינן מובנות, והוא מסתיר אותן מן האדם בכוונה. כל מה שהאדם צריך, לפי קהלת, איננו להתקרב אל האלוהים ולאהוב אותו, אלא לפחד ממנו ולהתרחק מפניו.

א. הבא ראיה מקהלת, ב', 24-26 ומקהלת, ג', 14-15, היכולה להוכיח את דברי שרה יפת

שלפניך, והסבר את הראיות. (10 נקודות)

ב. חז"ל התלבטו אם יש לכלול את ספר קהלת בקנון המקראי.

הסבר את ההתלבטות של חז"ל, על סמך דברי שרה יפת בקטע שלפניך. (10 נקודות)

6. קרא קהלת, י"א, 1-8.

א
 ב פני המים כירבב הימים תמצאנו: תן חלק לשבעה וגם
 ג לשמונה כי לא תדע מה יהיה רעה על הארץ: אס-יפלאו
 ה העבים גשם על הארץ יריקו ואס-יפול עץ בדרום ואס
 ד בצפון מקום שיפול העץ שם יהוא: שמר רוח לא יזרע
 ה וראה בעבים לא יקצור: כאשר אינך יודע מה הדרך הרוח
 כעצמים בבטן המלאה ככה לא תדע את מעשה האלהים
 ו אשר יעשה את הכל: בפקר זרע את זרעך ולערב אל-
 ז תנח ירך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או זה ואס-שניהם
 ח כאחד טובים: ומתוק האור וטוב לעינים לראות את-
 ח השמש: כי אס-שנים הרבה יחיה האדם בכלם ישמח ויזכר
 את ימי החשך כי הרבה יהיו כל-שבא הבל:

א. בפסוק 1 ובפסוק 7 קהלת משתמש במטפורות מחיי היום-יום כדי להביע רעיונות.

(1) הסבר כל מטפורה בהקשרה, בכל אחד מן הפסוקים. (6 נקודות)

(2) לנוכח הנאמר בפסוק 8, הסבר את הרעיון המובע במטפורה שבפסוק 7

באופן אופטימי או באופן פסימי. בסס את דבריך על הכתוב. (6 נקודות)

ב. (1) קרא גם קהלת, י"ב, 9-10.

על פי פסוקים אלה, הסבר מהי המטרה של קהלת בשיתוף הקורא בדברי חכמתו.

בסס את דבריך על שתי ראיות מפסוקים אלה. (4 נקודות)

(2) קרא גם קהלת, י"ב, 13. הנאמר בפסוק זה אינו עולה בקנה אחד עם הנאמר בקהלת,

י"ב, 9-10. הסבר קביעה זו. (4 נקודות)

שים לב:
המשך הבחינה בעמוד 10.

7. קרא אסתר, ז'.

א ויבא המלך והמון לשותות
ב עם-אסתר המלכה: ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני
במשתה היו מה-שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה-
ג בקשתך עד-חצי המלכות ותעש: ותען אסתר המלכה
ותאמר אם-מצאתי חן בעיניך המלך ואס-על-המלך טוב
ד תנתן-לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: כי נמפרנו אני
ועמי להשמיד להרוג ולאבד ולאלו לעבדים ולשפחות נמפרנו
ה החדשתי כי אין הצר שזה בנזק המלך: ויאמר
המלך אשר-שודש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה
ו הוא אשר-מלאו לבו לעשות כן: ותאמר אסתר איש צר ואויב
ז המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: והמלך
קם בחמתו ממשתה היון אל-גנת הביתן והמן עמד לבקש
על-נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי-כלתה אליו הרעה
ח מאת המלך: והמלך שב מגנת הביתן אל-בית משתה
היון והמן נפל על-המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך
הגם לכבוש את-המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך
ט ופני המן חפו: ויאמר חרבונה אחד מן-הסריסים לפני
המלך גם הנה-העין אשר-עשה המן למרדכי אשר דבר-טוב
על-המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך
י תלהו עליו: ויתלו את-המן על-העין אשר-הכין למרדכי
וחמת המלך שכבה:

א. (1) קרא פסוק 8 בקטע שלפניך ואת הפירוש של רש"י לפסוק.

"והמן נפל" – המלאך דחפו.

מהו הקושי בפסוק, ומהו הפתרון של רש"י לקושי זה? הסבר את דבריך.

(4 נקודות)

(2) קרא פסוקים 8-10 בקטע שלפניך וגם **משלי**, כ"ו, 27.

כָּךָה שָׁחַת בָּהּ יִפֹּל וְגִלְגַּל אָבֶן אֵלָיו תָּשׁוּב.

בפסוק זה **ממשלי** מובע רעיון המתיישב עם התיאור שבפסוקים 8-10 בקטע שלפניך.

הסבר קביעה זו. (6 נקודות)

ב. קרא פסוקים 1-8 בקטע שלפניך, ואת דברי אדל ברלין שלפניך.

אסתר זכאית לאשראי על הצעת הפרטים לתכנית שעליה המליץ מרדכי בקווים כלליים בלבד.

מרדכי אמר לה ללכת למלך ולהתחנן על עמה, אך הוא לא אמר לה מתי או איך לעשות זאת.

אסתר היא המתכננת ומוציאה לפועל את התכנית המיועדת ליידע את המלך ולחשוף את האויב.

(א' ברלין, **מקרא לישראל**, "אסתר")

חכמתה של אסתר באה לידי ביטוי בדרך שבה היא מספרת למלך על האויב כדי להציל את

העם היהודי. הסבר קביעה זו, ובסס אותה על הקטע **מאסתר**, ז' שלפניך. (10 נקודות)

- יח והיהודיים אשר בשושן נקהלו בשלושה עשר בו ובארבעה
עשר בו ונזח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה
יט ושמחה: על-כן היהודים הפרזים הישבים בערי הפרזות
עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר שמחה ומשתה
כ ויום טוב ומשלח מנות איש לרעהו: וכתב מרדכי את-
הדברים האלה וישלח ספרים אל-כל-היהודים אשר בכל-
כא מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחוקים: לקים עליהם
להיות עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר ואת יום-
כב חמשה עשר בו בכל-שנה ושנה: כימים אשר נזחו בהם
היהודים מאביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה
וימאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח
כג מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים: וקבל היהודים את
כד אשר-החלו לעשות ואת אשר-כתב מרדכי אליהם: כי
המן בן-המדתא האגגי צרר כל-היהודים חשב על-היהודים
כה לאבדם והפל פור הוא הגדל להמם ולאבדם: ובבאה
לפני המלך אמר עס-הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר-
חשב על-היהודים על-דאשו ותלו אתו ואת-בניו על-העץ:
כו על-כן קראו לימים האלה פורים על-שם הפור על-כן על-
פלדברי האגרת הזאת ומה-דאו על-פכה ומה הגיע אליהם:
כו קימו וקבל היהודים עליהם ועל-זרעם ועל כל-הנלוים
עליהם ולא יעבור להיות עשים את-שני הימים האלה
כח פכתבם וכזמנם בכל-שנה ושנה: והימים האלה נזכרים
ונעשים בכל-דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה
ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים
כט וזכרם לא-יסוף מידעם: וכתב אסתר המלכה
ל בת-אביחיל ומרדכי היהודי את-כל-תקף לקים את אגרת
ל הפרים הזאת השנית: וישלח ספרים אל-כל-היהודים אל-
שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום
לא ואמת: לקים את-ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים

עֲלֵיהֶם מִרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְכַאֲשֶׁר קִיְמוּ עַל-
 לֵב נַפְשָׁם וְעַל-זִרְעָם דְּבָרֵי הַצּוֹמֹת וְזַעֲקָתָם: וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר
 קִיֵּם דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

א. (1) הקטע שלפניך מסביר את מקור שם חג "פורים", מהו ההסבר? בסס את דבריך על הכתוב. (4 נקודות)

(2) קרא את פסוק 22 ואת פסוק 28 בקטע שלפניך וגם **דברים**, ט"ז, 11-15.

ציין שני יסודות דומים בשני החגים הנזכרים בקטעים אלה, והסבר את התרומה של הדמיון בין החגים למעמד של חג פורים. (8 נקודות)

ב. קרא פסוקים 29-30 בקטע שלפניך וגם **אסתר**, ג', 9-13.

בכל אחד מן הקטעים האלה נזכרים השורש כ-ת-ב והשורש ש-ל-ח.

הסבר כיצד השימוש בשני השורשים האלה בשני הקטעים מדגים את הרעיון המובע בפסוק 22. (8 נקודות)

בהצלחה!